

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 192/08-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti H., H., Spolková republika Nemecko, zastúpenej advokátom JUDr. O. K., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžf 7/2007 z 3. mája 2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 2 S 7/05 z 8. novembra 2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti H. o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2008 doručená sťažnosť spoločnosti H. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv a slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Sžf 7/2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 S 7/05 z 8. novembra 2006.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že „Najvyšší súd SR rozsudkom č. k. 3 Sžf 7/2007 zo dňa 3. mája 2007, ktorý bol sťažovateľovi doručený 5. novembra 2007, potvrdil rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 7/2005-38 zo dňa 8. 11. 2006, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Colného riaditeľstva SR sp. zn. 35913/04-1410 zo dňa 02. 11. 2004 ako aj rozhodnutia Colného úradu S. sp. zn. 520/04-6524 20.R zo dňa 21. 5. 2004.

Sťažovateľ sa domáhal zrušenia rozhodnutí správnych orgánov z dôvodu, že neboli vydané v súlade so zákonom.

Sťažovateľ, videl nezákonnosť rozhodnutí správnych orgánov v tom, že:

- rozhodnutie Colného úradu S. bolo vydané v rozpore s § 458 zák. č. 238/2001 Z. z.
- rozhodnutie bolo vydané v rozpore s § 7 ods. 1 zák. č. 240/2001 Z. z.
- colné orgány v konaní postupovali v rozpore s § 3 a 32 a 34 to preto nezistili objektívne skutkový stav veci“.

V závere sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Právo sťažovateľa vo veci porušenia jeho práva na domáhanie sa svojho práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Najvyšším súdom vo veci sp. zn. 3 Sžf 7/2007 porušené bolo.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Sžf 7/2007 zo dňa 3. mája 2007

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátovi JUDr. O. K. vo výške 6 700.- Sk...“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dôvody na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Predmetom sťažnosti sťažovateľky je jej tvrdenie, že rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 7/2007 z 3. mája 2007 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 S 7/05

z 8. novembra 2006 došlo k porušeniu jej označených práv podľa ústavy a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd zo sťažnosti a spisu krajského súdu zistil, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 7/2007 z 3. mája 2007 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 7/2005 z 8. novembra 2006 nadobudlo právoplatnosť 3. januára 2008, z čoho aj odvíja sťažovateľka dodržanie zákonnej lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu, ktorú doručila ústavnému súdu 28. februára 2008.

Ústavný súd však pri predbežnom prerokovaní sťažnosti smerujúcej proti rozsudku najvyššieho súdu zároveň zistil a vyplýva to aj z jeho obsahu, že právny zástupca sťažovateľky, ktorý ju zastupoval aj v konaní pred najvyšším súdom, dostal napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu ešte 5. novembra 2007.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľka sa mohla dozvedieť o obsahu rozhodnutia už 5. novembra 2007, keď bolo rozhodnutie najvyššieho súdu doručené jej právnomu zástupcovi, ktorý ju zastupoval aj v tomto konaní.

Hoci je pravdou, že rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 7/2007 z 3. mája 2007 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 S 7/05 z 8. novembra 2006 nadobudlo právoplatnosť až 3. januára 2008 (lehota na podanie sťažnosti ustanovená zákonom o ústavnom súde je objektívnou lehotou), ale ústavný súd nemohol prehliadnúť, že subjektívna lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu začala sťažovateľke plynúť už 5. novembra 2007, keď sa o skutočnostiach, ktoré podľa obsahu sťažnosti zakladajú porušenie jej označených práv, reálne dozvedela, t. j. od oznámenia, resp. doručenia predmetného rozsudku najvyššieho súdu jej právnomu zástupcovi. V tom čase bolo už sťažovateľke zrejmé, na základe akých právnych a skutkových záverov najvyšší súd potvrdil označený rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľky o preskúmanie rozhodnutí colných správnych orgánov.

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie konať čestne, svedomito, dôsledne využívať všetky právne prostriedky a uplatňovať v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia pokladá za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovania právnych služieb.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd považuje sťažnosť proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžf 7/2007 z 3. mája 2007 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 2 S 7/05 z 8. novembra 2006 za podanú oneskorene, a preto ju po predbežnom prerokovaní odmietol (§ 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Bolo preto už právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2008